

Kako hitro čas beži! Je že konec jesenskih počitnic, pa se mi zdi, da se je pouk šele pričel. Pa saj nič čudnega, ko pa se nam je v mesecu oktobru tako veliko dogajalo. Šestošolci so se udeležili delavnic o restavraciji na Velenjskem gradu, devetošolci so si ogledali Kobarški muzej, ki ponuja obiskovalcem najbolj obsežno pripoved o soški fronti, sedmošolci smo se udeležili projekta Rastem s knjigo ter na mozirskem trgu poslušali zanimivo predavanje gospoda Blagojeviča o Mozirju nekoč, ki ga priporočam vsem, ki jih zanima zgodovina Mozirja. Na zadnji dan pouka pred počitnicami pa smo si v Žalcu ogledali predstavo Tajno društvo PGC.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

SOŠKA FRONTA IN 1. SVETOVNA VOJNA

1. 10. 2018 smo se devetošolci dobili pred športno dvorano in se odpeljali v Kobarid. Pred nami je bila dolga vožnja.

Iz Mozirja smo se peljali proti Šentrupertu, kjer smo zavili na štajersko avtocesto proti Ljubljani. Nato smo zavili proti Škofji Loki, kjer nam je sošolka Nika povedala, da se je njena zgodovina začela leta 973 v obdobju cesarja Otona II. Najprej je bila omenjena kot trg, kasneje pa je postala mesto. V štirinajstem stoletju je bila obdana z obzidjem, petimi obrambnimi stolpi in petimi mestni vrati. Bila je prvo mesto na Kranjskem in je postala srednjeveško mesto. Ima okoli 12.000 prebivalcev in leži na nadmorski višini 351 metrov, ob sotočju Poljanske in Selške Sore.

V Železnikih smo si ogledali najstarejši ohranjen plavž. Pot smo nadaljevali mimo Mosta na Soči, kjer zaradi megle nismo mogli videti akumulacijskega jezera. V zgornjem Posočju v občini Tolmin, ki leži na nadmorski višini 170 metrov, sta Soča in Idrijca vrezani globoko v skalnata korita, zato nudita dobro obrambno zaščito. Zaradi zaježitve Soče pri Podselu in zaradi potreb hidroelektrarne Doblar je tu nastalo akumulacijsko jezero, ki danes zaliva korita, pod naseljem pa je nastalo jezero. Kraj je imel pomembno politično in kulturno vlogo že v rimskih časih.

Nato smo pot nadaljevali skozi Tolmin in potem v Kobarid. Tolmin je mesto na pomolu med rekama Sočo in Tolminko. Že stoletja je naravno središče pokrajine. V času soške fronte je bil močno porušen, na življenje ljudi v kraju pa je močno vplival fašistični pritisk. Ko smo prišli v Kobarid, smo šli najprej v muzej, v katerem so razstavljeni predmeti iz 1. svetovne vojne. Bilo mi je zelo všeč, saj me je zanimalo, kako so se v tistih časih preživljali in borili vojaki.

Nato smo se peš podali še proti Kostnici. Kostnica je stavba, v kateri so pokopani posmrtni ostanki padlih vojakov v 1. svetovni vojni. Ob poti smo videli mošeje križevega pota, ob stopnišču pa napis v italijanskem jeziku: »Čast vam, ki ste tu padli v pogumnem boju.«

Pot smo z avtobusom nadaljevali mimo slapa Boka do Bovca, od tam pa do Loga pod Mangartom, kjer smo si ogledali trdnjavo Kluže. Nato smo prečkali Predel, kjer je mejni prehod med Slovenijo in Italijo. Ko smo se vozili po Italiji, smo zagledali zelo

veliko jezero – Rabeljsko jezero. Je ledeniškega nastanka, nastalo v morenski kotanji in je lepe modrozeleno barve.

V Ratečah smo prišli nazaj v Slovenijo in se ustavili v Kranjski Gori, kjer smo si ogledali naravni rezervat Zelenci. Bilo je čudovito, saj je voda čista in smaragdno zelena. Prav zaradi barve je jezero z močvirjem dobilo ime Zelenci. Drugače pa je to eden od izvirov reke Save. To je bil naš zadnji postanek, preden smo se odpeljali domov. Domov smo se peljali skozi Kranj in Kamnik, v Domžalah pa smo se vključili na avtocesto, po kateri smo se peljali do Šentrupert, potem pa še do Mozirja.

Ekskurzija je bila poučna in zanimiva, saj smo videli veliko naravnih znamenitosti in zvedeli veliko novega o 1. svetovni vojni.

Klara Goličnik, 9. a

VELENJSKI GRAD

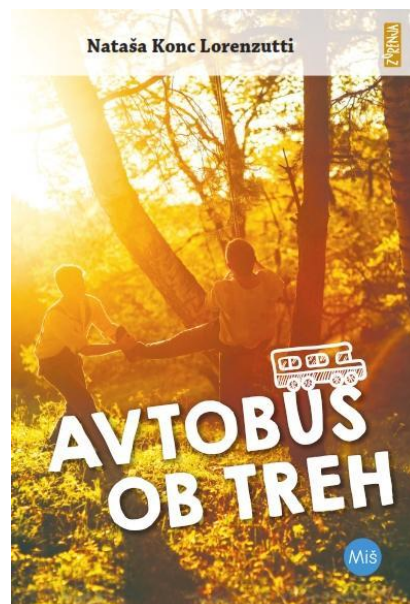
V sredo, 3. 10. 2018, smo šestošolci odšli na Velenjski grad. Ko smo stopili iz avtobusa, smo vsi nesrečni začeli pešačiti v hrib. Po 152 stopnicah smo prišli na grad in se razdelili v dve skupini. Eni smo odšli najprej na podstrešje na predstavitev zgodovine Velenja, drugi pa na prenovo starih predmetov, ki smo jih prinesli s seboj.

Kasneje smo se odpravili še do hiše mineralov. Tam smo si ogledali veliko zbirko mineralov, med njimi pa so bili tudi meteoriti. Po končanem dnevu smo bili zadovoljni, saj je bilo zelo zanimivo.

Lina Ujčič Vrhovnik, 6. b

TEHNIŠKI DAN - Zdravo in varno v svet in »Rastem s knjigo«

V četrtek, 11. 10. 2018, smo se sedmošolci odpravili v Osrednjo knjižnico Mozirje. Predstavili so nam knjižne oddelke. Prepričali smo se lahko, da prepolne knjižne police že pokajo po šivih. Ustavili smo se na mladinskem oddelku in pogledali knjige, primerne za nas. Gospa knjižničarka nam je predstavila nekaj knjig slovenske avtorice Nataše Konc Lorenzutti, ki je hkrati tudi avtorica knjige Avtobus ob treh, ki smo jo letos dobili vsi slovenski sedmošolci v okviru projekta Rastem s knjigo.

Nadaljevali smo z ogledom muzeja Mozirjanov, ki se nahaja v stavbi nad slaščičarno Polonca. Tam nam je gospod Matija Blagojevič pokazal denar, ki so ga uporabljali v prvi in drugi svetovni vojni. Videli smo tudi predmete in oblačila, ki so jih uporabljali nekoč v Mozirju.

Po ogledu smo se vrnili v šolo, kjer smo nadaljevali s predavanji o varnosti na internetu. Predavat nam je prišla prijazna gospa Zala iz podjetja Safe.si in nam povedala, da se je še vedno bolje zabavati v naravi, kot pa sedeti doma s telefonom v roki. Naslednjo uro pa smo se prestavili v računalniško učilnico, kjer smo reševali kviz o varnosti na spletu.

Opremljeni z novimi informacijami in znanji smo zaključili tehniški dan.

Lana Steblovni, 7. a

MOZIRJE NEKOČ IN DANES

V sredo, 24. 10. 2018, smo se sedmošolci odpravili na spoznavanje svojega kraja.

Najprej smo si v šoli pogledali posnetka o kovanju in izdelavi steklenih kozarcev, nato pa smo odšli k cerkvi, kjer nas je pričakal gospod Matija Blagojevič. Vodil nas je mimo hiš v trgu in nam pripovedoval o njihovi zgodovini in ljudeh, ki so nekdaj živeli v njih in so pomembno vplivali na razvoj Mozirja. Izvedeli smo, da je na mestu, kjer sedaj stoji NLB, bila včasih gasilska postaja, čez cesto nasproti banke pa je bila prva mozirska občina. Povedal nam je tudi, da imajo vse stare hiše na trgu portale iz tufa, pred hišami pa so klopce, prav tako iz tufa.

Po ogledu trga smo šli do podjetja Westblue. Lastnica nam je razkazala delovne prostore, kjer krojijo in šivajo zaščitna oblačila, trenirke in jakne. Vsi smo bili navdušeni, ko smo videli, kako stroj našije logotip. V 1. nadstropju smo si ogledali, kako poteka delo v šivalnici.

Nato smo odšli v dislocirano poslovno enoto Cinkarne Celje – Kemija Mozirje - kjer izdelujejo lak v prahu in titanov dioksid. Po ogledu proizvodnje smo tam dobili vodo in pisalni blok. Nato smo se odpravili nazaj proti šoli, bogatejši za nova spoznanja o kraju, v katerem živimo.

Juš Slapnik, 7. a

TAJNO DRUŠTVO PGC

Na zadnji dan pred jesenskimi počitnicami, v petek, 26.10.2018, smo si učenci sedmih, osmih in devetih razredov v Domu II. slovenskega tabora Žalec ogledali predstavo Tajno društvo PGC v izvedbi Lutkovnega gledališča Ljubljana.

Zgodba prihaja izpod peresa Antona Ingoliča, vendar je za to predstavo priredbo napisal Nebojša Pop Tasić, ki je zgodbo prestavil v osemdeseta leta dvajsetega stoletja. V predstavi smo spoznali Miha, ki je živel sam z babico. Njegov vzdevek je bil Nabiralec cvekov. Odločil se je, da bo namesto, da bi nabiral cveke, nabiral risalne žebličke. K tem je povabil tudi svoje prijatelje. Skupaj so ustanovili Tajno društvo Pingoclavulus, kar v prevodu pomeni risalni žebliček, oziroma na kratko PGC. Kradli so risalne žebličke z oglasnih desk in hišnih redov, na kraju zločina pa so pustili

sporočilo: poezijo, vice ali le kratke misli ter seveda svoj podpis Tajno društvo PGC. Kmalu je šolsko osebje začelo iskati krivca. Na žalost so odkrili člane tajnega društva in jih izključili iz šole. Ti so se preselili in šolanje nadaljevali. Vsi pa so postali uspešni pesniki, pisatelji ali profesorji.

Predstava je bila polna humorja in otroških lumparij. Vse je navdušila znana igralska zasedba: Rok Kunaver, Jan Bučar, Voranc Boh, Jernej Kuntner, Nina Ivanič ... Obleke in pričeske igralcev so bile v znamenju upornišтва - punka. Scena je bila minimalistična, dogajanje pa pestro in zanimivo, zato bi vsem priporočila ogled Mihove zgodbe.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

Mnenja učencev po ogledu predstave

Ana Petek: *Meni je bila predstava všeč, saj sem videla znane obraze iz televizijskih nadaljevank. Igralci so igrali zelo doživeto, vključen je bil tudi humor.*

Kaja Firm: *Predstava je bila humporno začinjena in zelo zanimiva, vredna ogleda, zato sem zelo uživala. Na trenutke je bilo napeto, saj nismo vedeli, ali bodo člane društva dobili pri obešanju pesmi in parol.*

Ema Kocjanc: *Oprema na odru je bila minimalistična, oder je bil sprva prazen, kasneje pa so bila kovinska ogrodja na kolesih postala tabla, vrata, kateder, oglasna deska Vmes se je pojavljala glasba, ki je pričarala še večjo napetost pri tajnih*

akcijah društva PGC. Všeč mi je bil konec, saj so se razkrili in s tem rešili sošolca, ki je bil po krivem obdolžen.

Liza Ledinek: *Gibanje igralcev je bilo zelo energično, vključevalo je premikanje rekvizitov. Lepo je videti, da za odlično predstavo ni potrebno imeti posebne scene, dovolj so vrhunski igralci in domiselni rekviziti.*

Maja Marolt: *Predstava je bila zanimiva, zabavna in poučna. Všeč so mi bila oblačila, ki so jih nosili igralci. Scena je bila enostavna, a si kljub temu prepoznal, kje se prizor dogaja.*

Lana Steblovni: *Predstava nam je sporočila, da ne smemo obupati, ampak moramo slediti svojim sanjam. Junaki iz zgodbe so sledili svojim sanjam in v življenju uspeli.*

Zala Paulina Brišnik: *Predstava je imela močno sporočilo: Delaj tisto, kar te zanima, četudi drugi mislijo, da to ni prav. Špelo sta v predstavi zanimali matematika in fizika, zato se je ukvarjala z matematično poezijo. Drugi so mislili, da je to brez veze, a ko so jo slišali, so ugotovili, da je v tem odlična.*

Lana Hriberšek: *Najbolj mi je bil všeč prizor, v katerem so člani društev PGC plakate izobešali po celem mestu in ko so skrivali pred ravnateljem, hišnikom in Mihovo babico. Na koncu so le priznali, da so oni ustanovitelji društva, saj niso želeli, da izključijo sošolca Igorja.*

MENINA

Prvi vikend v oktobru smo se učenci, ki obiskujemo obvezne izbirne vsebine šport za sprostitev, gibanje za zdravje in učenci, ki obiskujejo prvo pomoč, odpravili na pohod na Menino.

V petek po pouku smo se zbrali pred športno dvorano in se nato skupaj z učiteljki Katjo Štifter, Juretom Žagarjem in Tinkaro Verbuč Rosenstein z avtobusom odpeljali proti Gornjemu Gradu, natančneje do vasi Semprimož, od koder smo nato peš nadaljevali našo pot.

Pot je bila za nas kar dolga, zato smo se vmes dvakrat ustavili in se malo nadihali. Po malo manj kot dveh urah smo prišli do vrha, kjer smo zagledali veliko planinsko kočo, imenovano Dom na Menini. V domu smo se razdelili po sobah, se razpakirali in imeli čas za pogovor. Po večerji nas je učiteljica Tinkara seznanila z osnovami prve pomoči.

Po zanimivem predavanju smo odšli na nočni pohod do stolpa, od koder smo videli Ljubljano, Domžale in ostala mesta. Utrujeni od vseh aktivnosti smo se počasi vrnili v dom, kjer smo se začeli pripravljati na spanje.

Naslednje jutro smo se že zelo zgodaj zbudili in se takoj odpravili ven, kjer smo igrali nogomet. Po zajtrku smo si odšli skupaj z oskrbnikom koč ogledat Medvedovo jamo. Medveda v jami nismo srečali in tudi prepričan ni nihče, ali je v jami že bil kakšen medved. Po ogledu smo odšli nazaj do koč, kjer smo vzeli nahrbtnike in se odpravili na pot. Avtobus nas je pričakal na istem mestu, kot nas je odložil, in nas odpeljal do športne dvorane, kjer so nas pričakali starši.

Lana Hriberšek, 7. a

KROS

V torek, 16. 10. 2018, smo se učenci od 6. do 9. razreda udeležili krosa, ki je potekal v Lučah. Tja smo se odpravili po četrti šolski uri. Med vožnjo smo bili nestrpni, še posebno tisti, ki smo na krosu bili prvič.

Po prihodu smo se preoblekli in preobuli, nato pa smo začeli teči. Tekli smo dva kilometra, in sicer najprej mlajši, potem še starejši. Ko smo vsi učenci odtekli, so prvim trem v vsaki kategoriji razdelili medalje.

Najuspešnejši na krosu:

Mark Iršič 1. mesto

Lana Hriberšek 3. mesto

Hana Železnik 3. mesto

Tjaša Veber, 6. a

Opis in oznaka osebe

MOJA MAMI

Je ena izmed najzanesljivejših oseb na tem planetu. Ljudje jo poznajo kot nasmejano, veselo osebo, ki je vedno pripravljena pomagati. Nikoli ti ne bo odrekla pomoči, vedno jo skrbi vse, kar se dogaja doma in v tujini. Ta oseba je moja mami, Saša Vrabič.

Mami je stara 42 let. Visoka je 168 cm, tehta pa 69 kg. Za svoja leta ima popolno postavo. Ima podolgovat obraz in na njem žareče rjave oči. Sama pravi, da ji oblika obraza ni všeč, saj se k tej obliki prilega le frizura z dolgimi lasmi. Mamica ima dolge rahlo valovite lase, ki so prvotno temno rjavi, si jih pa že nekaj let barva na svetlo.

Mami ima že od nekdaj rada oblačila. Ima jih ogromno, a kot sama pravi, še vedno premalo. Najraje nosi temna oblačila. Rada obleče tako hlače kot tudi krilo in obleko. Garderobo popestri s kakšnimi barvitimi modnimi dodatki. Pred leti je nosila čevlje in škornje z visokimi petami, sedaj pa je najraje v čevljih brez pete ali športnih copatih.

Čeprav ji ni videti, mami zelo rada je. Lahko rečem, da ima največji apetit pri hiši. Je vse. Zelo rada ima vse jedi na žlico, kot radi rečemo. Obožuje vse vrste mesa, z izjemo konjskega in ovčjega. Seveda ima rada tudi zelenjavo, ni pa pretirana ljubiteljica sadja, z izjemo lubenice. Zelo rada pije vodo, ne mara pa gaziranih pijač.

Mami je zelo delavna. Loti se vsakega dela. Je odlična kuharica in vedno ji vse odlično uspe. Med počitnicami je belila in vsi smo bili zelo ponosni nanjo. Ko sem napisala, da dela čisto vse, sem mislila resno. Po hribu kosi z nitno kosilnico, okoli

hiše z navadno kosilnico in obrezuje visoko živo mejo. Videti bi morali njene rože. V Skornem ni lepših! Zadnjih nekaj mesecev se preizkuša v peki peciva in vse ji odlično uspe.

Po napisanem bi težko sklepali, da je mami učiteljica. Že dvajseto letu uči na OŠ Blaža Arniča Luče. Pri svojem delu uživa, otroci pa jo imajo zelo radi. Z njimi se pošali, poigra, hkrati pa jih na njim primeren način ogromno nauči.

Mami je že petnajst let poročena z mojim očetom Stojanom Vrabičem. Ima dva otroka, mene in mojega brata Jana. Njeni mami je ime Cvetka, očetu pa Jože. Mami je srednji otrok v družini. Starejšemu bratu je ime Joži, mlajšemu pa Gregor.

Je športen tip človeka. Redko jo vidim, da bi se usedla. Če ne dela v hiši ali zunaj, se odpravi na tek z atijem ali na telovadbo. Je zelo vzdržljiva. Športen duh pokaže tudi na hokejskih tekmah, na katerih navdušeno navija za ekipo, v kateri igra brat Jan.

Vsak ima osebo, ki ji lahko vse zaupa. Ta oseba je zame moja mami. Vedno jo lahko prosim za pomoč, pa naj bo to pri umivanju las ali pri šolskih zadevah. Vesela sem, da ji lahko zaupam.

Kot vsi starši pa je mami včasih tudi malo sitna. Pridejo dnevi, ko že izraz na njenem obrazu pove, da nekaj ni prav. Ob tistih dneh še kozarca ne postavimo prav. Še sreča, da je tako le dan ali dva v mesecu.

Zelo rada govori in po navadi v trgovini nismo dolgo zato, ker je treba toliko kupiti, ampak zato, ker mami z vsakim, ki ga pozna, dolgo časa govori. Veselje do govorjenja pa je že nekajkrat uporabila pri vodenju prireditev.

Vsak dan sproti skrbi, da imamo poln hladilnik, oprana in zlikana oblačila, skuhan kosilo, pospravljeno stanovanje. Vsako jutro preveri, ali imava vse, kar potrebujeva za šolo.

Je zelo iskrena in ne zna lagati. Vedno iskreno pove, kar si misli o mojih oblačilih, zato mi včasih njena iskrenost ni všeč.

Zelo jo prizadenejo grozote. Zadnje čase govori, kako grozni so ljudje, ki še ne enoletne otroke trpinčijo. Mogoče je zato tako zaščitniška do naju z Janom.

Do denarja ima spoštljiv odnos. Veliko varčuje, a tudi rada daruje. Pravi, da njej dobiček na loteriji ne bi kaj dosti koristil, ker bi denar tako ali tako razdala. Tega uči tudi naju.

Moja mami je zlata in vesela sem, da jo imam!

Ana Vrabič, 9. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Erika Irman. Stara je 45 let in visoka 172 cm. Je malo močnejše postave s širokimi boki in rameni. Je svetle polti in ima kratke, rahlo skodrane temnorjave lase. Njene oči so rjavozelene, njen obraz pa je malo širše ovalne oblike. Na ustih vedno nosi lep nasmeh. Ima precej velike, a hkrati nežne dlani. Lase nosi spuščene ali pa jih spne s sponko na hrbtni strani glave. Ker pa si lase rada barva, se njena barva las kar naprej spreminja.

Ima mlajšega brata Marka, s katerim se zelo dobro razume. Poleg brata ima tri otroke: najstarejši je Gašper, ki je letos dopolnil 18 let, potem sem jaz in moj mlajši brat Luka, ki ima 12 let.

Dela v pisarni v Termoelektrarni Šoštanj. Če odmislimo občasen stres, ima svojo službo rada. V prostem času rada bere, hodi na sprehode ali izlete, peče pecivo, poje ali gleda televizijo.

Najraje je različne vrste mesa in zelenjave. Rada ima tudi doma pripravljene enolončnice in obare, seveda pa se ne odreče raznim slaščicam in občasno tudi hitri hrani. Ne mara pa jogurtov.

Najraje je oblečena v stilu športne elegance. Poleti nosi kratke hlače ali krilo ter majico, pozimi pa kavbojke, majico, jakno in bundo. Najraje pa obuje športne copate.

Je zelo prijazna in ljubeča mati in nas ima zelo rada. Čeprav je zelo strpna in mirna oseba, zna biti zelo stroga, še posebej, če ne naredimo, kar nam je naročila. Čeprav ni preveč odprta in tujih ljudi ne spusti zlahka v življenje, ima veliko prijateljic, ki jim vedno priskoči na pomoč, ko jo potrebujejo. Zato jo pogosto najdem govoriti po telefonu z eno od njih. Poleg tega, da prijateljem priskoči na pomoč, pa je ob poslušanju njihovih težav do njih tudi zelo strpna in spoštljiva, saj se ne norčuje iz stiske drugih, ampak raje deli nasvete. Vedno je veljala za zelo odgovorno in zanesljivo žensko, ki vedno poskrbi, da je delo pravilno narejeno in dokončano do roka. V zadnjih letih je postala zelo samozavestna, kar se odraža tako na njenem stilu oblačenja kakor tudi v tem, da veliko lažje govori z ljudmi, saj se ne ozira na to, kaj si drugi mislijo.

Risba ali izdelek lastnega otroka ji pomenita več kot draga darila, saj je ena tistih ljudi, ki so zadovoljni z malimi stvarmi. Seveda pa je kot vsaka mama, najbolj vesela, ko njen otrok pospravi hišo, naredi nalogo in skuha kosilo do takrat, da ona pride domov. Ker je tudi ona samo človek, zna včasih biti lena, še posebej ob deževnih dnevih ali po stresnem delu v službi. Njeno natančnost lahko zaznamo med pevsko vajo. Vedno poskuša dati vse od sebe in pesem zapeti popolno ter natančno zadeti vse tone.

Špela Irman, 9. b

Zanima me ...

SREČANJE S SODNIKI MASTERCHEF SLOVENIJA

Sem velika oboževalka oddaj MasterChef in bila sem presrečna, ko mi je ati povedal, da bom lahko srečala sodnike MasterChefa Slovenije ter zadnjega zmagovalca Jaka Mankoča. V Ljubljanskih mlekarnah jih bodo gostili, družine zaposlenih pa jih bodo lahko spoznale.

Komaj sem čakala, da že pride ta četrtek, 10. oktober. Z atijem sva ob petih popoldne prispela na sedež Ljubljanskih mlekar v Ljubljani. Povabili so nas v predavalnico. Tam so že bili častni gostje Luka Jezeršek, Bine Volčič, Karim Merdjadi in Jaka Mankoč. Najprej so se predstavili in povedali nekaj o svojih kuharskih začetkih. Luka Jezeršek nam je povedal, da je z družino živel v stanovanju nad kuhinjo, kjer sta ustvarjala njegova starša in že takrat vzljubil kuharijo. Sedaj ima njegova družina v lasti veliko in uspešno gostinsko podjetje. Bine Volčič je bil vajenec pri Lukovi mami in nad njim ni bila najbolj navdušena, a ni obupal. Pri sedemindvajsetih se je za dve leti odpravil v Francijo, kjer je svoje znanje obogatil. Sedaj pa je eden najbolj prepoznavnih kuharskih šefov pri nas. Karim Merdjadi je mojster slaščic. Rodil se je v Sloveniji, ker pa je njegov oče Alžirec, je nekaj let svoje mladosti preživel v Alžiriji. Tudi on se je učil kuhanja na znameniti šoli Le Cordon Bleu v Parizu. Danes ima svoj slaščičarski atelje v Kamniku, v prostem času pa trenutno najraje kuha azijsko hrano. Kuharska kariera Jaka Mankoča se je začela z zmago v MasterChefu Slovenije. Tudi on si želi na šolanje v tujino. Trenutno pa ima še veliko obveznosti kot zadnji zmagovalec.

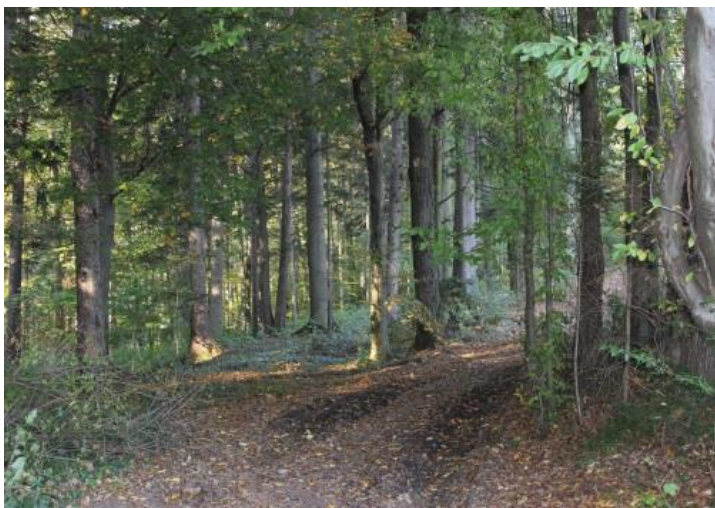
Vas zanimajo najljubše jedi naših kuharskih mojstrov? Bine prisega na segedin golaž svoje mame, Jaka obožuje mamino fižolovo juho, Karim in Luka pa pravita, da brez "pohanega" ne gre. Z MasterChefovci smo nato lahko tudi sami pokramljali in se z njimi slikali.

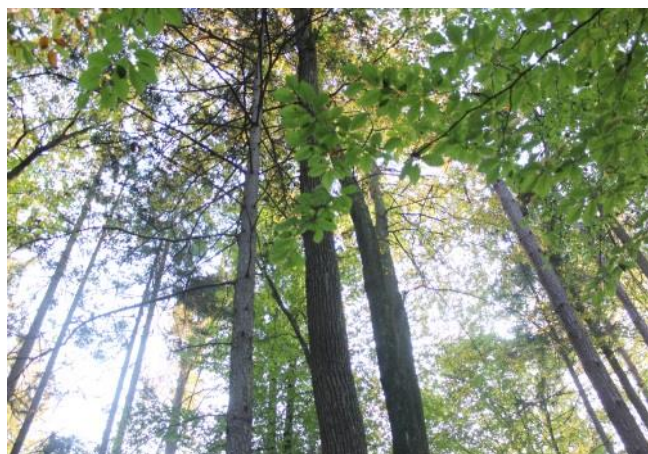
Po srečanju smo si skupaj s sodniki nato oblekli zaščitna oblačila in si ogledali del proizvodnje, kjer vse delo opravijo roboti. Za konec smo se še malce nasmejali. MasterChefovci so želeli preveriti svojo težo na tehtnici za tovornjake, a zaznala je samo Karima. Le zakaj?

Zala Paulina Brišnik, 7. a

JESEN

Z družino smo se odpravili na Polzelo nabirat kostanj in nastale so spodnje fotografije.

Sašo Tamše, 7. b

Pa še po angleško

ABOUT MY ADDICTIONS

Am I addicted to the computer?

My answer is yes, because I spend a lot of time using the computer. I spend around 3 hours a day on my computer. I usually play video games or chat with my internet friends. Sometimes I work for school on a computer. I'm

using a lot of apps like Instagram, Snapchat, Discord and more. I love playing video games. They are my hobby. I can also type pretty fast.

Am I addicted to the phone?

My answer is yes, again.

I spend around 1-2 hours a day on my phone. I watch videos on youtube, chat with my real and internet friends, post and share photos on many apps. I know people these days say: young people spend too much time on their phones. I don't think that's wrong in every case. When we chat with people online we make new friendships, practice several languages and have fun. On apps, we can make profiles, and let other people know about us. We can tell people about our victories, let them know when we are happy, when something good happened to us, when we feel wonderful and share our happiness with them. We can introduce our hobbies and things we like to other people. We can share our thinking with the whole world. If we're having fun we can let other people know. We can make a perfect stranger smile or laugh because of our jokes. It is true, we have to be careful because of all the strangers on the internet and we can not share our real names and addresses with them. But we can also meet great friends and an internet friendship can become a real friendship. There are so many apps on the internet. Apps, which can correct our typing mistakes, apps, on which you can watch videos, and more. Plus, most of our files are now saved on computers and phones and other modern technology. There are books online and other literature, we can write an email instead of writing a real letter or a postcard. That's why we spend more time on our phones and computers. it's not only wasting time. OK, video games are fun and you can get easily addicted to them, but, in general I think nothing is wrong with them. I agree that people should talk more in person, but, what's wrong with talking online? Some things cannot be said online. And talking in person will always stay the first option of communication, but some news can be told faster and easier online. The Internet made our lives easier. Some people happily accepted that, some people never will. There's nothing wrong with old school. But if the old-school people could accept a bit of modern technology and modern people could do some things in old ways we could work together perfectly. So, here's the question, am I addicted? Yes, I am and I'm not ashamed of it.

Am I addicted to sweets? No, I'm not.

Most of the people eat sweets because they are desperate. If you are depressive, rather start working out instead of eating sweets. Eating too

many sweets can have serious consequences. You can get fat. You can get many diseases, which can ruin your life. I'm not a diet supporter, I prefer working out instead of diets. Your body needs vitamins and minerals, and you can only get them with eating food. But not just any food. Fast food, sweets, soda any many others aren't really the best for your health and wealth. One candy a day or one soda a month won't kill you, and I know we all need some sugar sometimes, but not so often. Take care of your body and you will be happy for the rest of your life. You know what they say: an apple a day keeps the doctor away.

Am I addicted to smoking? No, I'm not, because I don't smoke. Smoking is very very bad for your health. Your lungs can get some permanent damage if you smoke. You can start coughing and you can have problems with breathing. If you are feeling nervous rather chew a chewing gum than smoke a cigarette.

Am I addicted to drugs? No, I'm not.

And nobody should be. Don't take drugs. Just, don't.

Am I addicted to music? Yes, I am.

And I'm proud of it. Music has become a part of my life. It is with me everywhere I go. I listen to the radio, I play the cello, I sing, I dance. Music is always there, even if we don't notice it. I mostly listen to pop music, but I also like classical. I can make music. I play the cello, but you can make music in so many different ways. You can play any kind of instrument, you can sing and more and more. Music is my waking-up alarm, I listen to music when I walk home from school, when I shower, when I do my homework, when I wait for the bus or just when I'm bored. Music is always there. And I'm pretty sure everyone agrees that life without music would be boring and lame.

Am I addicted to television?

No, I'm not. I watch television for around 1 hour a day. I watch my favourite series, sometimes at the weekends some movies. Watching television is fun, but I'm pretty sure that everyone gets bored after watching television for a long time.

So, I came to a happy ending. I realized that it's not bad to be addicted to some things. If you like video games, play video games, if you like chatting with your internet friends, then chat with them, but do it moderately.

Patricija Podvratnik, 7. b